

til Fremtiden. Der foreligger tre Muligheder. Den ene er, at det lykkes Regjeringen ad denne meget vanskelige Vej, den har betraadt, at tilendebringe Forfatningsforandringen i forholdsvis kort Tid; men naar jeg paa den ene Side betragter den Forhandling, der er ført om det forelagte Forslag til en Revision af Grundloven, og paa den anden Side seer hen til de Adresser, der strømme ind fra alle Egne af Landet, kan jeg ikke troe, at det vil lykkes den høitærede Finantsminister eller Regjeringen, paa hvis Vegne han fører Ordet, i saa kort Tid at føre denne Sag tilende. Lykkes det ikke, er 'Et af To' muligt. Enten vilde vi, som det fra flere Sider er antydet, om ikke som ønskeligt, saa dog som muligt, vedblive endnu i en Række af Aar at have to Forfatninger og fire Forsamlinger til at discutere vore Anliggender, og i saa Fald vil Rigsdagen, hvis den nu giver sin Bevillingsmyndighed fra sig, være voldgiven Rigsraadet — den vil ikke have Midler til at gjøre Ende paa den fortvivlede Tilstand, som det virkelig er for et saa lille Land som Danmark at have fire Forsamlinger siddende hvert Aar — eller sæt, at de fejrede, som mene, at Følgen af den ulykkelige Fred i Wien er den, at de hidtilværende Fællessager gaade over til Hans Majestæt Kongen — det kan ikke være de Herrer ubekjendt, at denne Mening deles af mange indflydelsesrige Folk — sæt, at det paa en eller anden Maade skulde lykkes dem at bringe denne Theorie til praktisk Udvøelse, hvorledes, mine Herrer, vilde saa Rigsdagen være stillet overfor den absolute Konge? Hvorledes vilde Rigsdagen saa kunne nægte den absolute Konge, hvad den havde indrømmet Rigsraadet, og hvilket Middel have vi saa til at hævede Rigsdagens Bevillingsmyndighed? Vor Myndighed indskrænkedes til de saa særlige Sager og til Pengebevillingsmyndigheden. Men hvad der udfordredes til de Sager, der koste Penge, kunde den absolute Regjering tage uden Modstand fra os i Henhold til § 4 i Kundgjørelsen af 2den October 1855. Den kunde paa staae at have Ret til at tage forlobs ud af Indtægterne til at betale de saakaldte Fællessudgifter, saasnart de forfaldt. Jeg kan altsaa ikke Andet end opfordre de Herrer, som dele

Mening med mig, til at stemme for det Forslag, der under Nr. 2 er opført som subsidiairt. — Smidlertid kunde jeg ønske at høre den høitærede Finantsministers Mening om det tredie Forslag. Det forekom mig ikke — ialtsald var det mig ikke muligt at høre det bestemt —, at den høitærede Finantsminister udtalte, hvorledes han stillede sig til dette Forslag, som gaaer ud paa, af Kongerigets Kasse at bevilge ikke alene Kongerigets, men ogsaa Slesvigs Andeel

Finantsministeren: Det gjør mig ondt, at den ærede Spørger ikke har hørt, hvad jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet. Jeg troer idetmindste, at jeg da udtalte saa høit, at ogsaa han vilde kunne have hørt det, at jeg vel ikke fandt dette Forslag — for at bringe rene Ord — saa grundlovsstridigt som de to første, men at jeg dog ikke vilde kunne gaae ind derpaa, ikke blot af de Grunde, som allerede vare ansførte af en æret foregaaende Taler, men ogsaa fordi jeg ikke kunde erkjende, at Rigsdagen havde nogen Ret til at bevilge det, som deri bevilges, thi naar jeg mottog Bevillingen paa denne Maade, havde jeg indirecte erkjendt — og den jævne sunde Mennekesforstand vilde ogsaa nok deraf kunne udlede min Indrømmelse i saa Henseende — at Rigsdagen havde en virkelig Ret til at sige: Vi kunde ligesaa godt have forkastet som bevilget Beløbet. Jeg skal forøvrigt saameget mindre søge at imødegaae, hvad den ærede sidste Taler har sagt, som jeg virkelig ikke ret forstod, hvorledes han kom til at fremmane et absolutistisk Spørgsel, der paa en Maade skulde søge Ly bag Grundlovsindskrænkningen. Hvorledes en absolutistisk Konge, om man ogsaa fik ham manet frem, skulde bruge Grundlovsindskrænkningen som Værg for sin Absolutisme og som Støtte for den, svæver i det Dunkle for mig, og man maa have en Forstand, der enten er meget over, eller meget under jævn Mennekesforstand, for at kunne følge den ærede Taler paa dette Punkt.

Barfod: Jeg for mit Bedkommende skulde ogsaa ganske vist have ønsket, at det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Suel) havde erindret det gamle Ord,